

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3547/07
27.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Јеленом Тишма-Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, државног службеника Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Регионални центар Ниш, Експозитура ББ, ради поништаја решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-03685/2007-01 од 02.03.2007. године, у предмету одређивања коефицијента плате, у нејавној седници већа одржаној дана 27.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе, број 121-6853/07-05 од 03.01.2007. године, којим је тужиоцу АА, распоређеном на радном месту пријем и обрада пријава, у звању млађи референт, одређена XIII платна група, први платни разред и висина коефицијента од 1,00.

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа због битних повреда правила поступка, погрешне примене материјалног права и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је у првостепеном поступку повређена одредба члана 167. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер је уместо директора решење донео координатор Пореске управе, који на то није овлашћен. Овлашћење Министра финансија, на која се тужени позива, не може се прихватити, обзиром на то да министар финансија не руководи Пореском управом и да му је у време доношења првостепеног решења престао мандат због оставке, а директор Пореске управе није био постављен, па у конкретном случају координатор није ни могао да замењује директора који није постављен. Тужилац указује и да пре доношења решења није саслушан, чиме је повређена одредба члана 9. Закона о општем управном поступку. Поред тога, истиче да је тужени погрешно применио материјално право јер је распоређивање запослених извршено противно члану 32. став 2. Закона о државним службеницима, што је довело и до погрешне примене Закона о платама државних службеника и намештеника. Предлаже Врховном суду Србије да тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Врховни суд Србије налази да се неосновано у тужби указује да је првостепено решење донело неовлашћено лице.

Првостепено решење донето је на основу члана 140. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС" бр. 79/05, 81/05 и 83/05), чл. 13. 14. 15. 52. и 53. став 1. тачка 2. Закона о платама државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС", бр. 62/06 и 115/06) и члана 143. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија - Пореска управа 08 број: 110-00-131/6-2006 од 30. јуна 2006. године, а потписао га је помоћник директора - координатор.

Чланом 140. став 1. Закона о државним службеницима прописано је да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац решењем, ако тим или другим законом или другим прописом није друкчије одређено.

Одредбама чл. 13. и 14. Закона о платама државних службеника и намештеника регулисан је начин одређивања коефицијената, а одредбама члана 15. ко одређује коефицијенте. Према ставу 1. члана 15. коефицијент одређује руководилац државног органа, односно лице или тело које је одређено посебним прописом.

Законом о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...61/05)

образована је Пореска управа, као орган управе у саставу Министарства финансија. (члан 1. став 2.).

Према одредбама члана 30. ст. 1. и 2. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр. 79/05), органом у саставу руководи директор који, између осталог, одлучује о правима и дужностима запослених у органу у саставу. Помоћник директора, у складу са чланом 31. став 2. истог закона, руководи пословима у једној или више међусобно повезаних области рада органа у саставу.

Одредбама члана 143. став 2. Правилника у унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија - Пореска управа, прописано је да помоћник директора - координатор замењује директора Пореске управе у случају његове одсутности са истим правима и дужностима у која, поред осталог, спада и одлучивање о правима и дужностима запослених у Пореској управи.

Имајући у виду све наведене прописе, на које се првостепени орган позвао у уводу свога решења, по мишљењу Врховног суда Србије, помоћник директора - координатор је био надлежан да одређује коефицијенте плата државним службеницима у Пореској управи у време када у њој није било извршено постављење директора. Другачије, уже тумачење и примена члана 143. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија - Пореска управа, на начин како се то чини у тужби, онемогућило би тај орган управе да остварује своје законом утврђене надлежности до постављења директора од стране Владе, а у конкретном случају државне службенике и намештенике који су у том органу запослени да остварују једно од основних права по основу рада - право на плату, која се не може исплаћивати без претходно утврђеног коефицијента за њен обрачун.

Врховни суд Србије налази да су неосновани и наводи тужбе, да је у управном поступку повређено начело саслушања странке из члана 9. Закона о општем управном поступку. Ово стога, што је у члану 9. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ број 33/97 и 31/01) прописано да се решење може донети и без претходног саслушања странке у случајевима кад је то законом допуштено. Наиме, орган према околностима случаја, цени да ли је потребно посебно саслушање странке ради заштите њених права, односно правних интереса или је конкретна ствар таква да се саслушање странке показује сувишним. Изјава странке се, према члану 172. став 1. Закона о општем управном поступку, узима ако за утврђивање одређене чињенице не постоји непосредан доказ, или се таква чињеница не може утврдити на основу других доказа. Како је првостепеним решењем одређен коефицијент на основу решења о распоређивању применом одредаба Закона о платама државних службеника и намештеника, то и по оцени Врховног суда Србије, у конкретном случају, саслушање странке пре доношења решења није било потребно. Тужиоцу је омогућено учешће у поступку давањем права на жалбу, те је у жалбеном поступку тужилац могао да износи све чињенице и околности ради заштите својих права и правних интереса.

Неосновано се у тужби наводи да је у првостепеном поступку повређена одредба члана 167. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер првостепено решење није донето применом те одредбе, нити је њу требало применити у поступку решавања о коефицијенту за обрачун плате.

Врховни суд Србије је оценио и остале наводе поднете тужбе, али налази да су они без утицаја на одлучивање у овој управној ствари, јер предмет овог поступка није распоређивање тужиоца на одређено радно место, већ одређивање коефицијента плате, чију висину према већ извршеном распоређивању тужила у суштини не оспорава.

Из напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву ове пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96).

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 27. 12. 2007. године, У. 3547/07

Записничар Председник већа-судија

Јелена Тишма-Јовановић, с.р Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ